

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 381/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 229/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2010 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“) z 12. septembra 2010 označená ako „*Návrh na konanie o ústavnej sťažnosti*“, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 229/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

«Vedím tento dôležitý súdny spor o “strechu nad hlavou“, v ktorom naše všeobecné súdy od samého počiatku veľmi lavírovali a až okate intrigovali s cieľavedomým zámerom mojej žalobe o bezplatný prevod družstevného bytu na mňa do vlastníctva fyzickej osoby nevyhovieť.»

Sťažovateľ ďalej uvádza, že vzniesol proti konajúcej sudkyni námietku zaujatosti „... lenže to nepomohlo, pretože bardejovský súd sa do dnešného dňa s touto mojou námietkou ani po takmer 4-och rokoch vôbec nevysporiadal a nepredložil vec nadriadenému súdu na jej rozhodnutie.

Zákon stanovuje, že povinnosťou súdu je bez meškania predložiť námietku zaujatosti sudcu /do 10 dní/ a za taký istý čas je povinný o nej rozhodnúť nadriadený súd, a to so všetkým čo s tým súvisí. Bol porušený zákon, ústava i Dohovor.“

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby nálezom takto rozhodol:

„1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu v Bardejove vo veci vznesenej námietky zaujatosti voči sudkyni, zo dňa 13. 11. 2006 a súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 3 C 229/03 p o r u š e n é b o l i.

2. Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 2.000 EUR /slovom dvetisíc eur/, ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove zaplatiť najneskôr do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

3. Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to v lehote najneskôr do 15 –tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

Súčasťou sťažnosti sťažovateľa je aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd lustráciou konaní v registri zistil, že 12. marca 2010 mu bola doručená sťažnosť sťažovateľa z 9. marca 2010, ktorou namietal porušenie svojho základného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 C 229/03. Predmetná sťažnosť bola podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu odmietnutá uznesením č. k. I. ÚS 144/2010-8 z 22. apríla 2010 (ďalej aj „uznesenie ústavného súdu z 22. apríla 2010“) ako neprípustná z dôvodu nepodania sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) v namietanom konaní. Predmetné uznesenie ústavného súdu bolo sťažovateľovi doručené 1. júna 2010. Sťažovateľ si preto musel byť vedomý toho, že opakované doručenie sťažnosti ústavnému súdu s obdobným nedostatkom bude mať za následok odmietnutie jeho sťažnosti. V danom prípade preto ústavný súd konštatuje, že ide o zbytočné zaťažovanie ústavného súdu podaním, ktorým sťažovateľ, vedomý si jeho nedostatku, nemá šancu byť úspešný v uplatňovaní ochrany svojich práv.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V prípade namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov považuje ústavný súd za takýto prostriedok s účinnosťou od 1. apríla 2005 sťažnosť adresovanú predsedovi príslušného súdu podľa § 62 zákona o súdoch.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, ktorý má k dispozícii podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných zákonov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že *„Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“*. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia *„Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“*. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia *„Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.“*

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ síce v petite sťažnosti uviedol porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, avšak z kontextu a obsahu sťažnosti vyplýva, že ide o zrejmu chybu v písaní a že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou opätovne domáha vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to

v namietanom konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 3 C 229/03, v ktorom vystupuje ako navrhovateľ.

Ústavný súd po vykonanom zisťovaní na okresnom súde (11. októbra 2010) zistil, že od rozhodnutia o jeho skoršej sťažnosti (o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením z 22. apríla 2010 a ktorej dôvodom odmietnutia bolo nepodanie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch predsedovi okresného súdu, pozn.) sťažovateľ dosiaľ nepodal predsedovi okresného súdu sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch ako iný právny prostriedok na ochranu jeho základných práv alebo slobôd, ktorý mu zákon účinne poskytuje a na ktorý je sťažovateľ podľa uvedeného osobitného predpisu oprávnený.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ tento právny prostriedok nevyužil, nevyčerpal dostupné právne prostriedky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré sťažovateľ v sťažnosti uviedol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010